Kartą vienas Mokytojas paklausė savo mokinių:

- Kodėl žmonės šaukia, kai susipyksta?

- Todėl, kad jie praranda ramybę, – atsakė vienas.

- Bet kam šaukti, jei kitas žmogus yra šalia? – paklausė Mokytojas. – Negalima su juo kalbėtis tyliai? Kam būtinai šaukti, kai esi piktas?

Mokiniai siūlė įvairius atsakymus, bet nei vienam Mokytojas nepritarė.

Galiausiai jis paaiškino:

- Kai žmonės nepatenkinti vienas kitu ir pykstasi, jų širdys atitolsta. Tam, kad įveiktų šį atstumą ir išgirstų vienas kitą, jiems tenka šaukti. Kuo stipriau jie pyksta, tuo garsiau šaukia.

- O kas atsitinka, kai žmonės įsimyli? Jie nešaukia, atvirkščiai, jie kalba tyliai. Tai todėl, kad jų širdys labai arti ir atstumas tarp jų visai mažas. O kai jie dar labiau myli, kas nutinka? – tęsė Mokytojas,
–
Nekalba, o tik
šnabždasi ir tampa vis artimesni savo Meilėje. Galiausiai net šnabždėtis jiems nereikia. Jie tik žiūri vienas į kitą ir supranta viską be žodžių. Taip būna, kai šalia du mylintys žmonės.

Tai štai, kai ginčijatės, neleiskite savo širdims nutolti vienai nuo kitos, netarkite žodžių, kurie dar labiau didins atstumą tarp jūsų. Todėl, kad gali išaušti diena, kai atstumas taps toks didžiulis, kad jūs neberasite kelio atgal.